



16-01-2018 প্ৰাত: মুৰলী ওম্ শান্তি “বাপদাদা” মধুবন

“হে মৰমৰ সন্তান সকল – পিতাৰ স্মৃতিত থাকিবলৈ চেষ্টা কৰা, কিয়নো তোমালোক সঁচা সোণ হ’ব লাগিব”

প্ৰশ্ন:- ভাল পুৰুষাৰ্থী সকলৰ চিন কি হ’ব ?

উত্তৰ:- যি ভাল পুৰুষাৰ্থী হ’ব তেওঁ প্ৰতিটো খোজতে শ্ৰীমতত চলিব। সদায় শ্ৰীমতত চলা সকলেই উচ্চ পদ পায়।
বাবাই সন্তানসকলক সদায় শ্ৰীমতত চলিবলৈ কয় কয়? কিয়নো তেওঁৰেই একমাত্ৰ সঁচা প্ৰেমিক। বাকী সকলো
তেওঁৰ প্ৰেমিকা।

ওম্ শান্তি। ওম্ শান্তিৰ অৰ্থ নতুন বা পুৰণি সন্তানসকলে বুজি পাইছা। তোমালোক সন্তানসকলে জানিলা যে আমি এতিয়া
পৰমাত্মাৰ সন্তান। পৰমাত্মা হৈছে সৰ্বোচ্চ আৰু সকলোৰে অতি মৰমৰ প্ৰেমিক। সন্তানসকলক জ্ঞান আৰু ভক্তিৰ
বহস্যতো বুজোৱা হৈছে। জ্ঞান মানে দিন, সত্য আৰু ত্ৰেতাযুগ, ভক্তি মানে ৰাতি, দ্বাপৰ আৰু কলিযুগ। এয়া ভাৰতৰে
কথা। আন ধৰ্মবোৰৰ লগত তোমালোকৰ বেছি সম্বন্ধ নাই, ৪৪ জন্মও তোমালোকেই ভোগ কৰা। প্ৰথমতে তোমালোক
ভাৰতবাসী সকলেই আহিছা। ৪৪ জন্মৰ চক্ৰ তোমালোক ভাৰতবাসী সকলৰ বাবে। এনেকৈ কোনোৱেই নকয় যে ইছলামী,
বৌদ্ধি আদিয়ে ৪৪ জন্ম লয়। ভাৰতবাসীয়েই লয়। ভাৰতেই হ’ল অবিনাশী খণ্ড, এইখন কেতিয়াও বিনাশ নহয় বাকী
সকলো খণ্ড বিনাশ হৈ যায়। ভাৰতেই সকলোতকৈ উচ্চ, অবিনাশী। ভাৰত খণ্ডই স্বৰ্গ হয় আন কোনো খণ্ড স্বৰ্গ নহয়।
সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে - নতুন দুনিয়া সত্যযুগ ভাৰততে হয়। ভাৰতকে স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। সেইসকলেই আকৌ ৪৪
জন্ম লয়। পিছত নৰকবাসী হয়, আকৌ সেই ভাৰতবাসীয়েই স্বৰ্গবাসী হয়। এতিয়া সকলো নৰকবাসী। পুনৰ আন সকলো
খণ্ড বিনাশ হৈ যাব, মাথো ভাৰতহে থাকিব। ভাৰত খণ্ডৰ মহিমা সীমাহীন। তেনেকৈ পৰমপিতা পৰমাত্মা আৰু গীতাৰ
মহিমাও সীমাহীন। কিন্তু সত্য গীতাৰ। মিছা গীতা শুনি শুনি বা পঢ়ি পঢ়ি তললৈহে নামি আহিছা। এতিয়া বাবাই
তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাইছে। এয়া গীতাৰ পুৰুষোত্তম সংগম যুগ। ভাৰতেই পুনৰ পুৰুষোত্তম হ’বগৈ। এতিয়া সেই
আদি দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম নাই। ৰাজ্যও নাই। গতিকে সেই যুগো নাই। বাবাই বুজাইছে- এইটো ভুলো ড্ৰামত আছে। গীতাত
আকৌ কৃষ্ণৰ নাম ৰাখিলে। যেতিয়া ভক্তিমাৰ্গ আৰম্ভ হ’ব তেতিয়া প্ৰথমতে গীতাই থাকিব। এতিয়া এই গীতা আদি সকলো
শাস্ত্ৰ শেষ হৈ যাব। বাকী মাথো দেৱী দেৱতা ধৰ্মই থাকিব। এনেকুৱা নহয় যে তেওঁলোকৰ লগত গীতা ভাগৱত আদিও
থাকিব। প্ৰালন্ধ পাই গ’ল, সংগতি হৈ গ’ল গতিকে কোনো শাস্ত্ৰ আদিৰ দৰকাৰ নাই। সত্যযুগত কোনো গুৰু, শাস্ত্ৰ আদি
নাথাকে। বৰ্তমান সময়ত ভক্তি শিকাওঁতা অনেক গুৰু আছে। সংগতি দিওঁতা এজনেই আত্মিক পিতা, যাৰ মহিমা
সীমাহীন। তেওঁকেই বিশ্বৰ সৰ্বশক্তিমান বুলি কোৱা হয়। ভাৰতবাসীয়ে এইটো ভুল কৰে যে তেওঁলোকে ভগৱানক অন্তৰ্যামী
বুলি কৈ দিয়ে। তেওঁ সকলোৰে অন্তৰৰ কথা জানে। বাবাই কয় সন্তানসকল মই কাৰোৰে অন্তৰৰ কথা নাজানো। মোৰ
কামেই হৈছে পতিতক পৰিত্ৰ বনোৱা। বাকী মই অন্তৰ্যামী নহয়। এইটো ভক্তিমাৰ্গৰ ওলোটা মহিমা। মোক মাতেই পতিত
দুনিয়াত। আৰু মই এবাৰহে আহো, যেতিয়া পুৰণি দুনিয়াক নতুনকৈ গঢ়িব লগা হয়। মানুহে নাজানে যে এই দুনিয়াখন
পুৰণাৰ পৰা নতুন আৰু নতুনৰ পৰা পুৰণা কেতিয়া হয়। প্ৰতিটো বস্তু সত্য, ৰজা, তমো অৱস্থালৈ নিশ্চয় আহে। মানুহৰ
ক্ষেত্ৰতো একে কথা। বালক প্ৰথমতে সত্যপ্ৰধান হৈ থাকে, পিছত যুৱা অৱস্থা, বৃদ্ধ অৱস্থা আহে অৰ্থাৎ ৰজা, তমো
অৱস্থালৈ আহে। শৰীৰ বৃদ্ধ হ’লে সেইটো ত্যাগ কৰি আকৌ শিশু হয়। দুনিয়াখনো নতুনৰ পৰা পুৰণা হয়। সন্তানসকলে
জানে নতুন দুনিয়াত ভাৰত কিমান উচ্চ আছিল। ভাৰতৰ মহিমা সীমাহীন। ইমান ধনৱান সুখী, পৰিত্ৰ আৰু কোনো খণ্ড
নাই। এতিয়া সত্যপ্ৰধান দুনিয়া প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে। ত্ৰিমূৰ্তিত ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু শংকৰক দেখুৱায় কিন্তু তাৰ অৰ্থ একো বুজি

নাপায়। আচলতে ক'ব লাগে ত্ৰিমূৰ্তি শিৱ, ব্ৰহ্মা নহয়। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু শংকৰক ৰচনা কোনে কৰিলে... উচ্চতকৈ উচ্চ শিৱবাবাই। কোৱা হয় ব্ৰহ্মা দেৱতাই নম:, বিষ্ণু দেৱতাই নম:, শংকৰ দেৱতাই নম:, শিৱ পৰমাত্মাই নম:। গতিকে তেওঁ উচ্চ নহয় জানো। তেওঁ হ'ল ৰচয়িতা। গায়নো কৰে যে পৰমপিতা পৰমাত্মাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণসকলক ৰচনা কৰে তাৰ পিছত পৰমাত্মা পিতাৰ পৰা সম্পত্তিও পোৱা যায়। পুনৰ স্বয়ং ব্ৰাহ্মণসকলক পঢ়াই কিয়নো তেওঁ পিতাও হয়, সৰ্বোত্তম শিক্ষককো হয়। বিশ্বৰ ইতিহাস-ভূগোল কেনেকৈ পুনৰাবৃত্তি হয় সেয়া বুজাই দিয়ে। তেৱেঁই জ্ঞানৰ সাগৰ। বাকী এনেকুৱা নহয় যে তেওঁ কাৰ অন্তৰত কি আছে সকলো জানে। এয়াও ভুল ধাৰণা। ভক্তি মাৰ্গত কোনেও জীৱন কাহিনী, বৃত্তি আদি একো নাজানে। গতিকে এয়া পুতলাৰ পূজা সদৃশ হৈ যায়। কলিকতাত পুতলাৰ পূজা কিমান যে কৰে, পূজা কৰি খুৱাই-ধুৱাই সাগৰত ডুবাই দিয়ে। শিৱ বাবা আটাইতকৈ মৰমৰ। পিতাই কয় মোৰো মাটিৰ লিংগ বনাই পূজা আদি কৰি পুনৰ ভাঙি-চিঙি পেলায়। ৰাতিপুৱা সাজে, সন্ধিয়ালৈ ভাঙি দিয়ে। এই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তিমাৰ্গ, অন্ধ শ্ৰদ্ধাৰ পূজা। মানুহে গায়নো কৰে- আপুনিয়েই পূজ্য, আপুনিয়েই পূজাৰী। বাবাই কয় - মইতো সদায় পূজ্যই হওঁ। মই আহি কেৱল পতিতক পৱিত্ৰ বনাওঁ। 21 জন্মৰ বাবে ৰাজ্য ভাগ্য দিওঁ। ভক্তিত সুখ ক্ষণভংগৰ যাক সন্যাসীসকলে কাগ বিষ্ঠাৰ লগত তুলনা কৰে। সন্যাসীয়ে ঘৰ দুৱাৰ এৰি গুচি যায়। তেওঁলোক হ'ল হৃদৰ সন্যাসী, হঠযোগী। ভগৱানক নাজানে। ব্ৰহ্ম তত্বক স্মৰণ কৰে। ব্ৰহ্ম তত্বতো ভগৱান নহয়। ভগৱান এজনেই নিৰাকাৰ শিৱ, যি সকলো আত্মাৰে পিতা হয়। ব্ৰহ্ম হ'ল আমি আত্মাসকলৰ নিৱাস স্থান। সেই ব্ৰহ্মাও হ'ল মৰমৰ ঘৰ। তাৰ পৰাই আমি ইয়াত অভিনয় কৰিবলৈ আহিছো। আত্মাই কয় মই এটা শৰীৰ ত্যাগ কৰি আন এটি লওঁ, 84 জন্মও ভাৰতবাসীৰে হয়। যি সকলে বহুত ভক্তি কৰে, তেওঁলোকেই জ্ঞানো বেছিকৈ লয়। পিতাই কয় সন্তানসকল লাগিলে গৃহস্থ ব্যৱহাৰতে থাকিবা কিন্তু শ্ৰীমতত চলিবা। তোমালোক সকলো আত্মা এজন পৰমাত্মা প্ৰেমিকৰ প্ৰেমিকা হোৱা। দ্বাপৰ যুগৰ পৰাই তোমালোকে তেওঁক স্মৰণ কৰি আহিছা। দুখত আত্মাই পিতাক স্মৰণ কৰে। এইখন হৈছে দুখধাম। আত্মাসকল প্ৰকৃততে শান্তিধাম নিৱাসী। পিছত সুখ ধামলৈ আহে। আকৌ আমি 84 জন্ম ললো। "আমিয়েই আছিলো, আমিয়েই হম গৈ" (hum so, so hum)- ইয়াৰ অৰ্থও বুজোৱা হৈছে। তেওঁলোকে কয় আত্মাই পৰমাত্মা, পৰমাত্মাই আত্মা। এতিয়া পিতাই বুজাইছে, আত্মাই পৰমাত্মা কেনেকৈ হ'ব পাৰে। পৰমাত্মাতো এজনেই। সকলো তেওঁৰে সন্তান হয়। সাধু সন্ত আদিয়েও "আমিয়েই আছিলো.." ইয়াৰ অৰ্থ ভুলকৈ কয়। এতিয়া পিতাই বুজাইছে- "আমিয়েই আছিলো.." ইয়াৰ অৰ্থ হ'ল - আমি আত্মাসকল সত্যযুগত দেৱী-দেৱতা আছিলো, পিছত আমিয়েই ক্ষত্ৰিয়, আমিয়েই বৈশ্য, আমিয়েই শূদ্ৰ হ'লো। এতিয়া পুণৰ ব্ৰাহ্মণ হৈছো আকৌ দেৱতা হ'বলৈ। এয়া হৈছে যথার্থ অৰ্থ। সেয়া একেবাৰে ভুল। পিতাই কয় মানুহে ৰাৱণৰ মতত চলি কিমান মিছলীয়া হৈ গ'ল এই কাৰণে কোৱা হয়- "মিছা মায়া, মিছা কায়া..." সত্য যুগত এনেকৈ কোৱা নহয়। সেয়া হৈছে সত্যখণ্ড। তাত কোনো মিছা কথাৰ নাম-চিহ্ন নাই। ইয়াত আকৌ সত্যৰ নাম নাই। তথাপিও "আটাত নিমখ" বুলি কোৱা হয়। সত্যযুগত দৈৱী গুণ সম্পন্ন মনুষ্য থাকে। তেওঁলোকৰ হৈছে দেৱতা ধৰ্ম। তাৰ পিছে পিছে আন আন ধৰ্মবিলাক আহিছে। গতিকে দ্বৈত হ'ল। দ্বাপৰৰ পৰা আসুৰি ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হৈ যায়। সত্যযুগত ৰাৱণৰ ৰাজ্য নাথাকে সেয়েহে 5 ৰিপুও থাকিব নোৱাৰে। সেয়া হল সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী। ৰাম সীতাক 14 কলা সম্পূৰ্ণ বুলি কোৱা হয়। ৰামৰ হাতত বাণ কয় দেখুওৱা হৈছে? এই কথা কোনেও নাজানে হিংসাৰতো কোনো কথা নাই। তোমালোক ঈশ্বৰীয় বিদ্যাৰ্থী, পিতাও আছে। বিদ্যাৰ্থী হোৱা গতিকে তেওঁ শিক্ষকো হ'ল। পুনৰ তোমালোক সন্তানসকলক সংগতি দি স্বৰ্গলৈ লৈ যায় গতিকে সংগুৰুও হ'ল। পিতা, শিক্ষক গুৰু তিনিওজনেই হৈ গ'ল। তোমালোক তেওঁৰ সন্তান হৈছা গতিকে তোমালোক কিমান সুখী হ'ব লাগে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এতিয়া ৰাৱণৰ ৰাজ্য। ৰাৱণ ভাৰতৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ শত্ৰু। এই জ্ঞান তোমালোক সন্তানসকলে জ্ঞান সাগৰ পিতাৰ পৰাই পাইছা। সেই পিতাই জ্ঞানৰ সাগৰ, আনন্দৰ সাগৰ হয়। জ্ঞান সাগৰৰ পৰা তোমালোকে ডাৱৰেৰে ভৰপূৰ হৈ (নিজৰ মাজত জ্ঞান ধাৰণা কৰি) পুণৰ বৰ্ষা কৰা। জ্ঞান গংগা তোমালোকেই হোৱা, তোমালোকৰেই মহিমা আছে। বাকী পানীৰ গংগাত স্নান কৰিলে

কোনো পৱিত্ৰ নহয়, লেতেৰা মলীন পানীত গা ধুলেই, ভাবি লয় পৱিত্ৰ হৈ যাব। নিজৰাৰ পানীকো বহুত মহত্ব দিয়ে, এই সকলোবোৰ ভক্তিৰ মাৰ্গৰ কথা। সত্যযুগ ত্ৰেতাত ভক্তি নাথাকে। সেইখন হৈছে সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া।

পিতাই কয় - সন্তানসকল, মই এতিয়া তোমালোকক পৱিত্ৰ বনাবলৈ আহিছো। এই এটা জন্ম মোক স্মৰণ কৰা আৰু পৱিত্ৰ হোৱা তেতিয়া তোমালোক সতোপ্ৰধান হৈ যাব। ময়েই পতিত পাৰন হওঁ। যিমান সম্ভৱ স্মৰণৰ যাত্ৰাক বঢ়াই নিয়া। মুখেৰ “শিৱ বাবা” “শিৱ বাবা” বুলি ক’ব নালাগে। যেনেকৈ প্ৰেমিক প্ৰেমিকাই স্মৰণ কৰে। এবাৰ দেখিলে আৰু বুদ্ধি তেওঁৰ ফালে গৈ থাকে। ভক্তিত যিয়ে যাক স্মৰণ কৰে, যাৰ পূজা কৰে তেওঁৰে সাক্ষাৎকাৰ হৈ যায়। কিন্তু এই সকলোবোৰ ক্ষন্তেকীয়া। ভক্তি কৰি অধোগতিয়েই হৈ আছে। এতিয়া মৃত্যু সন্মুখত আছে। হায় হায় হোৱাৰ পিছত জয় জয়কাৰ হ’ব। ভাৰততেই তেজৰ নদী বৈ যাব। এতিয়া সকলো তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে আকৌ তমোপ্ৰধানৰ পৰা সকলো সতোপ্ৰধান হ’ব লাগিব। কিন্তু তেওঁলোকহে হ’ব যি কল্পৰ আগতে দেৱতা হৈছিল। তেওঁলোকেই আহি পিতাৰ পৰা সম্পূৰ্ণ সম্পত্তি ল’ব। যদি ভক্তি কম কৰিছে তেন্তে পুৰা জ্ঞান ল’ব নোৱাৰিব। তেওঁলোকে ক্ৰম অনুসৰি প্ৰজাৰ পদ পাব। ভাল পুৰুষাৰ্থীয়ে খোজে প্ৰতি শ্ৰীমতত চলি ভাল পদ পাব। চাল-চলনো ভাল হ’ব লাগে। দৈৱী গুণো ধাৰণ কৰিব লাগে। সেয়া পুণৰ 21 জন্মলৈকে চলিব। এতিয়া সকলোৰে মাজত আসুৰি গুণ আছে কিয়নো পতিত দুনিয়া নহয় জানো। তোমালোক সন্তানসকলক জগতৰ ইতিহাস-বুৰঞ্জীও বুজোৱা হৈছে। এই সময়ত পিতাই কয়- সন্তানসকল স্মৰণত থাকিবলৈ বহুত যত্ন কৰা তেতিয়া তোমালোক সঁচা সোণ হৈ যাব। সত্যযুগ সোণালী যুগ, সঁচা সোণ। পিছত ত্ৰেতাত ৰূপৰ লেপ পৰে তেতিয়া কলা কম হৈ যায়। এতিয়াটো কোনো কলা নাই। যেতিয়া এনে অৱস্থা হয় তেতিয়া পিতা আহে। এইটো ড্ৰামাত লিপিবদ্ধ আছে। তোমালোক অভিনেতা/অভিনেত্ৰী হোৱা নহয়। তোমালোকে জানা যে আমি ইয়াত অভিনয় কৰিবলৈ আহিছো। অভিনেতা/অভিনেত্ৰীয়ে যদি ড্ৰামাৰ আদি, মধ্য আৰু অন্তক নাজানে তেতিয়া তেওঁলোকক অজ্ঞানী বুলি কোৱা হয়। বেহদৰ পিতাই কয় - সকলোৱে কিমান অজ্ঞানী হৈ গৈছা। এতিয়া মই তোমালোকক জ্ঞানী হীৰা তুল্য কৰি গঢ়ি তোলা। পুনৰ ৰাৱণে আহি কোঁড়ি তুল্য বনায়। এতিয়া এই পুৰণি দুনিয়াৰ বিনাশ হ’ব। সকলোকে মহৰ জাকৰ দৰে লৈ যাম। তোমালোকৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্য সন্মুখত আছে। এনেকুৱা হলেহে তোমালোক স্বৰ্গবাসী হ’ব। তোমালোক বি. কে. সকলে এই পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। কিন্তু মানুহৰ বুদ্ধি তমোপ্ৰধান হোৱাৰ বাবে এইটো কথাও বুজি নাপায় যে ইমান বি. কে. আছে গতিকে নিশ্চয় প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাও থাকিব। ব্ৰাহ্মণ সকলোতকৈ উচ্চ। ব্ৰাহ্মণেই আকৌ দেৱতা হয়, চিত্ৰত ব্ৰাহ্মণসকলক, শিৱক লুপ্ত কৰি দিছে। ব্ৰাহ্মণে এতিয়া ভাৰতক স্বৰ্গ বনাই আছে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তান সকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) জ্ঞান সাগৰৰ পৰা ডাৱৰ ৰূপী জ্ঞানেৰে নিজকে ভৰপূৰ কৰি বৰষিব লাগে। যিমান সম্ভৱ স্মৰণৰ যাত্ৰা বঢ়াই থাকিব লাগে। স্মৰণৰ দ্বাৰাই সঁচা সোণ হ’ব লাগে।
- (2) শ্ৰীমতত চলি ভাল চাল-চলন আৰু দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিব লাগে। সত্য খণ্ডলৈ যাবলৈ হ’লে বহুত বহুত সঁচা হ’ব লাগিব।

***বৰদান:-** মাষ্টৰ জ্ঞান সাগৰ হৈ 5 হাজাৰ বছৰৰ জন্মপত্ৰিকাক জানোতা স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা।

যি এতিয়া স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হয় তেওঁ ভৱিষ্যতে চক্ৰধাৰী হৈ যায়। তেৱেঁই চক্ৰৱৰ্তী ৰাজ্য-ভাগ্যৰ অধিকাৰী হয়। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী অৰ্থাৎ গোটেই চক্ৰৰ ভিতৰত নিজৰ সকলো ভিন্ন ভিন্ন ভাওক জানোতা। তোমালোক

সন্তানসকলে বিশেষ এই সময়ত 5 হাজাৰ বছৰৰ জন্মপত্ৰিকাক জানি মাষ্টৰ জ্ঞান সাগৰ হৈ গলা। সকলোৱে এইটো বিশেষ কথা জানি ল'লা যে এই অন্তিম জন্মত জীৱন হীৰা তুল্যকৈ গঢ়ি তুলিলে গোটেই কল্পৰ ভিতৰত নায়ক-নায়িকাৰ ভূমিকা পালন কৰোতা হৈ যায়।

*শ্লোগান:- নিজৰ সংগীসকলকো পিতাৰ সংগৰ ৰং লগোৱা তেতিয়া সংগৰ ৰং তোমলোকৰ গাত নালাগিব।

!!ওম্ শান্তি!!
